

i offentligt Liv og stor praktisk Erfaring har et dybt begrundet Kendskab til vort Lands økonomiske Forhold, særligt til Prioritetsforhold, og hvad dertil hører. Hertil skal jeg føje, at der overhovedet aldrig har siddet nogen Bankmand paa denne Plads; trods Gagen, som jeg har hørt nævne som noget uhyre svimlende, 8,000 Kr., lykkedes det heller ikke ved den første Besættelse af Pladsen at skaffe en egentlig Bankmand til at indtage den; thi Gehejmeetatsraad Hørring, hans udmærkede Egenskaber ufortalt, var lige saa lidt nogen uddannet Bankmand, havde lige saa lidt den specielle tekniske Uddannelse, der her er Tale om, som det ærede Medlem fra Nørresundby. Han var en udmærket Administrator; men det ærede Medlems Administration paa Trafikministeriets Omraade har jo høstet høj Anerkendelse ogsaa fra politiske Modstandere. Jeg tror i alt Fald ikke, at man kan frakende det ærede Medlem administrative Evner, jeg mener, han har dem i ganske ualmindelig Grad. Endelig skal jeg anføre, at der ikke fra Embedsmændenes Side er bragt mig nogen anden i Forslag, som formentlig skulde være mere kvalificeret til at indtage denne Stilling og var villig til at indtage den. Der er selvfølgelig flere kvalificerede; hvis man blot kunde gribe i Posen, vilde der være flere godt egnede Folk; men ingen Bankmand, som har den nødvendige Autoritet paa sit Omraade, vil fornuftigvis gaa ind i en Stilling, hvor han er begrænset til en aarlig Indtægt af 8,000 Kr., naar han gennem privat Virksomhed vil kunne naa adskillige Gange højere, hvis han er i Besiddelse af virkelig fremragende Dygtighed og Autoritet.

Jeg skal efter denne lille Digression gaa tilbage til Udrensningen. For Regeringen har det staaet saaledes, at dens vigtigste Opgave var den at faa alle Forhold, der staa i Forbindelse med Alberti-Affæren og Bankskandalerne, nøje og grundigt oplyste. Hertil kan jeg sige, at der ikke fra den Regerings Side, som jeg stod i Spidsen for, eller fra Ministeriet Holsteins Side paa noget eneste Punkt er lagt Sten i Vejen for, at en saadan Oplysning blev saa fuldstændig og indgaaende som muligt, derimod har man Gang paa Gang tilskyndet til at tage dette og hint op. Allerede under det ærede Medlem fra Ringkøbings (J. C. Christensen) Ministerium begyndte dette, og der har været fuld Enighed om, at man vilde have disse Sager oplyste saa nøje og saa grundigt som muligt, og at man vilde have disse Op-

lysninger i videst muligt Omfang frem for Offentligheden. Jeg har hørt megen Kritik Mand og Mand imellem om den Hensynsløshed, hvormed disse Forhør, der berøre saa mange private Interesser, ere blevne lagte frem for Offentligheden, men det var efter min Overbevisning rigtigt, at det skete, thi den Rystelse, Landet havde gennemgaaet ved Alberti-Affæren og Bankkrisen, var saa uhyre, Ondet var saa stort, at der maatte meget stærke og indgribende Midler, deriblandt ogsaa fuld Offentlighed, til for at afværge den Mistænksomhed, som saadanne Begivenheder skabe. Jeg skal endnu tilføje, at vi ere ikke nøjedes med at skaffe disse Forhold oplyste, men der er som Følge af de foreløbige Oplysninger anlagt kriminel Sag mod forskellige af de Mænd, som vare implicerede i Bankaffæren. Mod alle dem, der efter Kommissionernes eller vedkommende Undersøgelsesdommeres Skøn var nogen som helst Udsigt til at opnaa Dom over, er der blevet anlagt kriminel Sag.

Men saa er der Spørgsmaalet om Politikerne. Der ere vi gaaede nøjagtig den samme Vej som den, jeg nu ser og fuldkomment billiger, at den høje Regering vil gaa, nemlig den, at ville lægge dette i Folketingets Haand. Maaske der hos Regeringen er særlige Grunde, og det er der jo, det blev jo oplyst, nemlig det Svar, som blev givet af Hans Majestæt paa Protestadressen, men der er ogsaa, antager jeg, for Regeringen de samme almindelige Grunde som for os, nemlig, at hvor det drejer sig om Rigsretsanklage, er Folketinget Nr. 1; man maa først give Folketinget Lejlighed til at skønne over, hvorvidt der er Grund til at anlægge Rigsretssag mod dem, der antages at have begaaet politiske Forseelser, og hvis saa Folketinget kommer til Erkendelse af, at det ikke vil gøre det, kan Tiden altid komme for Regeringen til at overveje, hvorvidt der bør gribes ind fra dens Side. Men saa vist som dette med Udrensningen er en overordentlig populær Opgave, saa vist er det i den Henseende en vanskelig Opgave, at det er uhyre svært at sætte Punktum. Det er her omtrent ligesom med det Sværd Tyrping, at naar det en Gang har smagt Blod, vil det smage mere. Det kunde jo være, at det Øjeblik kom, da den nuværende Regering ikke af Personanseelse og deslige, for det tiltror jeg den slet ikke, men af rent almindelige Grunde kunde mene, at nu maatte Sværdet stikkes i Skeden. Men det har smagt Blod, og det